

BILL
CLINTON

JAMES
PATTERSON

• AZ •
ELNÖK
ELTŰNT

• AZ •
ELNÖK
ELTŰNT

BILL CLINTON

JAMES PATTERSON

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

Külön köszönet Robert Barnettnek, jogászunknak és barátunknak, aki összehozott minket ehhez a könyvhöz, tanácsokat adott, biztatott, és időnként megcsördítette az ostort.

Köszönjük továbbá a mindig türelmes és bölcs David Ellisnek, aki kitarzott mellettünk a kutatás, az első és a második szinopszis, valamint a számtalan változat során. Az ő segítsége és inspirációja nélkül ez a történet nem sikerült volna olyanra, amilyen végül lett.

Hillary Clintonnak – aki együtt élt a könyvben elbeszélt fenyegetéssel, és sokat tett ellene – folyamatos bátorításáért, és mert mindig emlékeztetett minket, hogy a történet maradjon valóságos.

Sue Solie Pattersonnak, aki eltanulta a kritizálás és biztatás művészetét, és gyakran egyetlen lélegzettel alkalmazta mindkettőt.

Mary Jordannek, aki akkor is megőrizte a nyugalmát, miközben körülötte mindenki más elvesztette a fejét.

Deneen Howellnek és Michael O'Connornak, aki gondoskodott róla, hogy tartsuk magunkat a szerződéshez, a határidőhöz és a célhoz.

Tina Flournoynek és Steve Rinehartnak, mert segítettek az újonc partnernek, hogy betartsa az alku rá eső részét.

És az Egyesült Államok titkosszolgálatánál, valamint a többi rendfenntartó szervnél, a hadseregnél, a hírszerzésnél és a diplomáciában dolgozó férfiaknak és nőknek, akik annak szentelték az életüket, hogy vigyázzanak a mi épségünkre és biztonságunkra.

MÁJUS 10.,
CSÜTÖRTÖK

1.

F E J E Z E T

– A HÁZ VIZSGÁLÓBIZOTTSÁGA ÖSSZEÜLT...

A cápák köröznek, orrcimpájuk rezeg a vér szagára. Pontosan tizenhárman vannak, nyolc a másik pártból, öt a sajátomból, cápák, akik ellen ügyvédek és tanácsadók készítettek fel a védekezésre. A rögzösebb úton tanultam meg, hogy nem számít, mennyire vagy felkészült, a ragadozók ellen nem sok hatékony védelem létezik. Egy bizonyos pont után nem tehetsz mást, beugrasz a vízbe, és harcolsz.

Ne tegye, figyelmeztetett előző este kabinetfőnököm, Carolyn Brock, ahogy korábban már oly sokszor. Annak a bizottsági meghallgatásnak a közelébe sem mehet, uram. Mindent elveszíthet, és semmit sem nyerhet.

Nem válaszolhat a kérdéseikre, uram.

Az az elnöksége végét jelentené.

Végignézek a tizenhárom arcon, egyetlen, hosszú sorban ülnek velem szemben, a spanyol inkvizíció modern kori megfelelőjeként. Az ezüstszürke hajú férfi középen, akinek a kitűzőjén a MR. RHODES név áll, megköszörüli a torkát.

Lester Rhodes, a képviselőház elnöke általában nem vesz rész bizottsági meghallgatásokon, de most kivételt tett, ráadásul megtöltötte a vizsgálóbizottságot saját kongresszusi párttársaival, akiknek mint ha az lenne életük legfőbb célja, hogy megghiúsítsák a terveimet és elpusztítsanak, úgy politikai értelemben, mint magánemberként. A hatalomért folyó harc kíméletlensége a Bibliánál is ősbibb, de némelyik ellenlábasom valóban zsigerből gyűlöl. Nem csupán azt akarják, hogy távozzam a hivatalból. Nem lesznek elégedettek, csak ha börtönbe dugnak, kínpadra vonnak és felnégyelnek, a nevemet pedig

törlik a történelem lapjairól. A pokolba is, ha rajtuk múlna, valószínűleg porig égetnék észak-karolinai házamat, és még a feleségem sírját is leköpnék.

Magam felé húzom a mikrofont, hogy a lehető legközelebb legyen hozzám. Nem akarok előrehajolni beszéd közben, miközben a bizottsági tagok egyenes háttal ülnek támlás bórszékeikben, akár a királyok és királynők a trónon. Előrehajolva gyengének tűnnék, alárendeltnek, és tudat alatt azt az üzenetet közvetíteném, hogy az ő könyörületükre vagyok bízva.

Egyedül ülök a helyemen. Segédek, ügyvédek, jegyzetek nélkül. Az amerikai polgárok nem fognak sugdolózni látni egy ügyvéddel, miközben a tenyeremet a mikrofonra szorítom, hogy aztán a kezemet elvéve közöljem: *„Erre nem emlékszem pontosan, képviselő úr.”* Nem rejtegetek semmit. Nem kellene itt lennem, és átkozottul biztos vagyok benne, hogy nem is akarok itt lenni... mégis itt vagyok. Csak én. Az Egyesült Államok elnöke, szemben a vádlók tömegével.

A terem sarkában ott ül három legfőbb segítóm, de csak megfigyelőként: Carolyn Brock kabinetfőnök; Danny Akers, legrégebbi barátom, a Fehér Ház jogtanácsosa és Jenny Brickman, helyettes kabinetfőnököm és rangidős politikai tanácsadóm. Higgadtak, az arcizmuk sem rezzen, de aggódnak. Mindhárman elleneztek, hogy ezt tegyem. Egyöntetűen arra a megállapításra jutottak, hogy elnökségem legnagyobb hibáját követem el.

Mégis itt vagyok. Elérkezett az idő. Majd meglátjuk, igazuk volt-e.
– Elnök úr.

– Házelnök úr. – Ebben a helyzetben a szabályok szerint nekem is *elnök úr*nak kellene szólítanom őt, de sok minden másnak is hívhatnám, mégsem teszem.

Többféleképpen kezdődhetne. Kérdésnek álcázott, önfényező beszéddel a házelnök részéről. Néhány könnyed, bevezető, ráhangoló kérdéssel. De elég videót láttam Lester Rhodes kihallgatásairól, még a házelnökség előtti korszakából, amikor csupán középszerű kongresszusi képviselő volt a felügyelőbizottságban, és tudtam, hogy szereti az erős kezdést, rögtön torokra megy, elbizonytalanítja a tanút. Tudja – mindenki tudja 1988 óta, amikor Michael Dukakis emlé-

kezetesen pocsék választ adott a halálbüntetésről szóló vita első kérdésére –, hogy ha rontasz a startnál, a többire már senki sem fog emlékezni.

Vajon a házelnök ugyanezt a taktikát alkalmazza a regnáló elnökkel szemben is?

Még szép.

– Duncan elnök – vág bele –, mióta szokásunk terroristákat védelmezni?

– Nem szokásunk. – Szinte a szavába vágok, olyan gyorsan válaszolok, mert egy ilyen kérdésnek nem szabad oxigént hagyni. – És soha nem is lesz az, amíg én vagyok az elnök.

– Biztos ebben?

Ezt tényleg meg tudta kérdezni? Érzem, hogy vörösödik a fejem. Még egy perce sem tart ez az egész, de a pasas máris az idegeimre megy.

– Házelnök úr, ha ezt mondtam, így is gondoltam. Jobb ezt még a legelején tisztázni. Nem védelmezünk terroristákat.

Az emlékeztető után tart egy lélegzetvételnyi szünetet.

– Elnök úr, talán nem ártana tisztázni néhány fogalmat. A Dzsihád Fiait ön terrorista szervezetnek tartja?

– Természetesen. – A segítők figyelmeztettek, hogy ne használjam a *természetesen* szót; ha nem a megfelelő időben alkalmazom, fölényesnek és leereszkedőnek tűnhetnek.

– És a szóban forgó szervezet támogatást kapott Oroszországtól, igazam van?

Bólintok.

– Oroszország időről időre juttat támogatást a Dzsihád Fiainak, így igaz. El is ítéltük őket a Dzsihád Fiai és más terrorszervezetek segítéséért.

– A Dzsihád Fiai eddig három kontinensen követett el terrorcselekményeket, jól tudom?

– Igen, pontos az adat.

– És sok ezer ember haláláért felelős?

– Igen.

– Akik között amerikaiak is voltak?

– Igen.

– Ők felelősek a robbantásokért a brüsszeli Bellwood Arms Hotel-nél, ahol ötvenhét ember halt meg, köztük a kaliforniai állami törvényhozók delegátusának tagjai? Grúzia légi irányító rendszerének feltöréséért, ami három repülőgép lezuhanását okozta, melyek közül az egyikén ott utazott az Egyesült Államok grúziai nagykövete?

– Igen, ők voltak – bólintok. – Mindkét eset az én hivatali időm előtt történt, de igen, a Dzsihad Fiai vállalta a felelősséget mindkét...

– Rendben, akkor beszéljünk az *ön beiktatása óta* történt esetekről. Igaz, hogy alig néhány hónapja a Dzsihad Fiai feltört néhány izraeli katonai rendszert, és nyilvánossá tett bizonyos titkosított információkat izraeli csapatmozgásokról és titkos ügynökökről?

– Igen, igaz.

– De hozhatunk közelebbi, észak-amerikai példát is – folytatja. – Múlt héten történt, május 4-én, pénteken. Nem a Dzsihad Fiai követett el újabb terrorcselekményt, amikor behatoltak a torontói metróhálózatot vezérlő számítógépes rendszerbe, és lekapcsolták az egészet? Egy szerelvény kisiklott, tizenheten meghaltak, többtucattyan megsérültek, és több ezer ember órákra ott ragadt a sötétben.

Nem tévedett, azért is a Dzsihad Fiai felelt. És az áldozatok számát is helyesen mondta. Csakhogy a Dzsihad Fiai számára az nem terrorcselekmény volt.

Hanem főpróba.

– A torontói halottak között négy amerikai is volt, igaz?

– Igaz. A Dzsihad Fiai ezért nem vállalta a felelősséget, de véleményünk szerint ők tették.

Bólint, belenéz a jegyzeteibe.

– Térjünk át a Dzsihad Fiai vezetőjére, elnök úr. Az illető neve Szolimán Cindoruk, ugye?

Meg is érkezünk.

– Igen, a Dzsihad Fiai vezetője Szolimán Cindoruk – felelem.

– A világ legveszélyesebb és legaktívabb terroristája, igaz?

– Mondhatjuk.

– Egy török származású muszlim, igaz?

– Török származású, de nem muszlim – pontosítok. – Materialista és szélsőséges nacionalista, aki ellenzi a Nyugat befolyását Közép- és

Délkelet-Európában. Annak a „dzsihádnak”, amit ő folytat, semmi köze a valláshoz.

– Mondja ön.

– Mondja minden hírszerzési elemzés, amit eddig olvastam. Ön is olvasta őket, házelnök úr. Ha ebből az ügyből iszlámellenes kirohanást akar kreálni, csak rajta, de ez nem teszi biztonságosabbá az országunkat.

Kiprészelt magából egy kényszeredett mosolyt.

– Mindenesetre ő a világ legkeresettebb terroristája, igaz?

– El szeretnénk fogni – bólintok. – El szeretnénk fogni minden terroristát, aki ártani akar az országunknak.

Tétovázik. Vajon ismét fel akarja tenni a kérdést: *biztos ebben?* Mert ha megteszi, össze kell szednem minden akaraterőmet, hogy ne borítsam fel az asztalt, és ne ugorjak a torkának.

– Tisztázzuk ezt a dolgot – szólal meg végül. – Az Egyesült Államok el akarja fogni Szolimán Cindorukot.

– Nincs mit tisztázni – mordulok rá. – Ezzel kapcsolatban soha nem volt kétség. Soha. Egy évtizede vadászunk Szolimán Cindorukra, és nem hagyunk fel vele, amíg el nem kapjuk. Ez így elég tiszta önnek?

– Elnök úr, minden tisztelem mellett...

– Nem – szakítom félbe. – Amikor úgy kezd egy kérdést, hogy „minden tisztelem mellett”, akkor egészen biztosan olyasmit fog mondani, amiben *nyoma sincs* tiszteletnek. Gondoljon, amit akar, házelnök úr, de *mutasson* tiszteletet, ha nem is irántam, de azok iránt, akik a terrorizmus megállításának és az ország biztonságosabbá tételének szentelték az életüket. Nem vagyunk tökéletesek, és soha nem is leszünk, de mindig megpróbáljuk a legjobbat nyújtani! – Jóváhagyón intek. – Folytassuk, jöhetnek a kérdések.

Szopora a pulzusom, veszek egy mély lélegzetet, és kipillantok segízőimre. Jenny, a politikai tanácsadóm bólint; mindig is arra biztatott, hogy legyek agresszívabb a házelnökkel. Dannyn nem látszik semmi. Carolyn, higgadt kabinetfőnököm előrehajol, könyökét a térdére támasztja, ujjait egymáshoz támasztja az álla alatt. Ha olimpiai pon-

tozóbírók lennének, Jennytől 9-et kapnék kitörésemre, Carolyntól talán még 5-öt sem.

– Nem hagyom megkérdőjelezni a hazafiasságomat, elnök úr! – vág vissza ezüsthajú vetélytársam. – Az amerikai nép komolyan aggodódik amiatt, ami múlt héten történt Algériában, és amire mindjárt rátérünk. Az amerikaiaknak joguk van tudni, kinek az oldalán áll!

– Hogy *én* kinek az oldalán állok? – Olyan hirtelen hajolok előre, hogy kis híján leverem a mikrofont az asztalról. – Az amerikai nép oldalán. *Azon* az oldalon állok!

– Elnök úr...

– Azoknak az embereknek az oldalán állok, akik éjjel-nappal dolgoznak, hogy egy biztonságos országban éljünk. Azoknak az oldalán, akiket nem érdekel a látszat, sem az, hogy melyik irányba fújnak a politikai szelek. Azokén, akik nem várnak jutalmat a sikereikért, és nem védik magukat, amikor kritizálják őket. Az *ő* oldalukon állok!

– Duncan elnök, én is támogatom azokat a férfiakat és nőket, akik nap mint nap harcot vívnak hazánk biztonságáért – feleli. – Csak-hogy most nem róluk van szó. Hanem *önről*, uram. Mi itt nem játszozunk. Nem lelem öröömöm abban, ami itt zajlik.

Más körülmények között nevetnék. Lester Rhodes jobban várta a vizsgálóbizottsági meghallgatást, mint egy iskolás fiú a nagykorúságot.

Ez az egész csupán színjáték. Rhodes házelnök úgy manipulálta ezt a bizottságot, hogy csak egyféle végeredmény születhetett – valamilyen elnöki kötelességmulasztás megállapítása, amivel kezdeményezni lehet a felelősségre vonást a képviselőház igazságügyi bizottsága előtt. Az *ő* oldaláról delegált nyolc kongresszusi tag biztonságos kongresszusi körzetekből érkezett, melyek határait olyan ügyesen húzták meg, hogy akár letolhatnák a nadrágjukat a meghallgatás közepén, majd elkezdhetnék szopogatni az ujjukat, és nemhogy újraválasztanák őket két év múlva, de még csak nem is indulna ellenük senki.

A segítőimnek igazuk van. Nem számít, hogy az ellenem szóló bizonyíték erős, gyenge, vagy nem is létezik. A kocka el van vetve.

– Kérdezzenek – sóhajtom. – Essünk túl ezen a színjátékon.

Danny Akers a sarokban elfintorodik, és súg valamit Carolyntól, aki válaszul bólint, de megőrzi pókerarcát. Dannynek nem tetszik,

hogy a *színjáték* kifejezéssel támadom ezeket a meghallgatásokat. Többször is hangsúlyozta, hogy amit tettem, az „nagyon, nagyon csúnyán fest”, és jó okot ad a kongresszusnak a kérdezősködéstre.

Nem téved, csak nem ismeri a teljes történetet. Nincs biztonsági felhatalmazása, hogy tudja, amit én tudok, amit Carolyn tud. Ha lenne, egészen másként állna hozzá. Ha ismerné a hazánkat fenyegető veszélyt, melyhez hasonlóval még soha nem találkoztunk.

A veszélyt, ami olyan dolgok megtételére kényszerített, melyekre korábban gondolni sem mertem.

– Elnök úr, felhívta ön Szolimán Cindorukot ez év április 29-én, vasárnap? Bő egy héttel ezelőtt? Kapcsolatba lépett telefonon a világ legkeresettebb terroristájával, vagy sem?

– Házelnök úr – feleltem –, ahogy azt már többször is elmondtam, és önnek is tudnia kellene, nem beszélhetünk nyilvánosan mindenről, amit hazánk biztonsága érdekében teszünk. Az amerikaiak megértik, hogy az ország biztonsága, a külügyek intézése rengeteg összetevőből áll, bonyolult tranzakciókat igényel, és bizonyos dolgoknak, melyek a hivatali időm alatt történtek, bizalmasnak kell maradniuk. Nem azért, mert titkolózni *akarunk*, hanem mert titkolóznunk kell. Ez az elnöki mentesség lényege.

Rhodes valószínűleg vitatni fogja a mentesség alkalmazhatóságát bizalmas anyagokra. Ám Danny Akers, fehér házi tanácsadóm úgy gondolja, azt a harcot meg fogom nyerni, mert külügyekben alkotmányos meghatalmazással rendelkezem.

Ennek ellenére összeszorul a gyomrom, amikor kimondom ezeket a szavakat. De Danny figyelmeztetett, hogy ha nem hivatkozom a mentességre, akkor lemondok róla. És ha lemondok, válaszolnom kell a kérdésre, hogy az adott időpontban telefonáltam-e Szolimán Cindoruknak, a világ legkeresettebb terroristájának.

Erre a kérdésre pedig nem válaszolok.

– Nos, elnök úr, nem hiszem, hogy az amerikai nép ezt elfogadja válaszként.

Nos, házelnök úr, én sem hiszem, hogy az amerikai nép önt elfogadná házelnöknek, de nem is az amerikai nép választotta meg, jól tudom? Kapott nyolcvanezer nyomorult szavazatot Indiana harmadik kongressz-

szusi körzetében. Én hatvannégymilliót kaptam. A cimborái a pártban viszont önt tették meg vezetőjüknek, mert olyan sok pénzt hajtott fel nekik, és megígérte, hogy a falra akasztja a fejemet.

Valószínűleg ez sem mutatott volna jól a tévében.

– Tehát nem tagadja, hogy április 29-én felhívta Szolimán Cindorukot?

– Már válaszoltam a kérdésre.

– Nem, elnök úr, nem válaszolt. Bizonyára tud róla, hogy a francia *Le Monde* közzétett néhány kiszivárogtatott telefonjegyzéket, valamint egy ismeretlen forrás állítását, miszerint ön ez év április 29-én, vasárnap telefonon beszélt Szolimán Cindorukkal. Tud erről?

– Olvastam a cikket.

– És tagadja az abban közölteket?

– Ugyanazt a választ tudom adni, amit korábban. Nem nyitok vitát. Nem megyek bele egy „telefonáltam vagy nem telefonáltam” játékba. Nem erősítek meg, nem tagadok, és még csak nem is beszélek olyan dolgokról, amelyeket az ország biztonsága érdekében tettem. Akkor nem, amikor nemzetbiztonsági érdekből titokban kell őket tartanom.

– Elnök úr, ha Európa egyik legnagyobb lapja közzétette, akkor szerintem már nem tekinthetjük titoknak.

– A válaszom ugyanaz. – Istenem, mekkora seggfejnek tűnhetek. Ami még rosszabb, úgy beszélek, mint egy jogász.

– A *Le Monde* szerint... – Felemel egy újságot. – „Jonathan Duncan amerikai elnök megszervezett és lefolytatott egy telefonbeszélgetést Szolimán Cindorukkal, a Dzsihad Fiai vezetőjével, a világ egyik legkeresettebb terroristájával, hogy egyezséget hozzon össze a terror-szervezet és a nyugati világ között.” Tagadja ezt, elnök úr?

Nem válaszolhatok, és ezt ő is nagyon jól tudja. Úgy pofozgat körbe, mint kismacska a cérnagombolyagot.

– Már adtam választ – felelem. – Nem fogom ismételni önmagam.

– A Fehér Ház semmilyen módon nem reagált a *Le Monde* cikkére.

– Így van.

– Szolimán Cindoruk azonban igen, jól tudom? Kiadott egy videófelvételt, melyen a következőt mondja: „Az elnök akárhogy könyö-

röghet kegyelemért. Az amerikaiak tőlem nem kapnak kegyelmet.” Ezt mondta?

– Ezt mondta.

– Erre válaszként a Fehér Ház kiadott egy nyilatkozatot. Idézem: „Az Egyesült Államok nem reagál egy terrorista képtelen badarságaira.”

– Így van – bólintok. – Nem reagálunk.

– Könyörgött neki kegyelemért, elnök úr?

Politikai tanácsadóm, Jenny Brickman tükön ül. Neki sincs megfelelő biztonsági besorolása, így nem ismeri az egész történetet, inkább amiatt izgul, hogy a meghallgatáson harcosnak tűnjek. *Ha nem tud küzdeni, akkor ne menjen*, mondta. *Ott fogják ütni, ahol érik*.

Igaza van. Lester Rhodes biztos, hogy addig facsar majd, mint egy citromot, míg ki nem sajtol belőlem egy rakás bizalmas információt, és elismerem neki több politikai mulasztást.

– A fejét csóválja, elnök úr. Tisztázzuk: tagadja, hogy kegyelemért könyörgött Szolimán Cindor...

– Az Egyesült Államok soha nem könyörög senkinek semmiért – szögezem le.

– Rendben, akkor hát tagadja Szolimán Cindoruk állítását, miszerint ön könyörgött...

– Az Egyesült Államok soha nem könyörög senkinek semmiért – ismétlem meg. – Ez elég egyértelmű, házelnök úr? Vagy mondjam el még egyszer?

– Ha nem könyörgött neki...

– Következő kérdés – vágok közbe.

– Megkérte szépen, hogy ne támadjon ránk?

– Következő. Kérdés.

Elhallgat, a jegyzeteibe pillant.

– Kezd lejárni az időm – mondja. – Már csak néhány kérdést tennék fel.

Egy megvan – vagy majdnem megvan –, de lesz még tizenkét kérdező, csípős megjegyzésekkel, jól irányzott döfésekkel és beugratós kérdésekkel.

A házelnök legalább olyan híres utolsó kérdéseiről, mint az elsőkről. Már tudom, mit fog kérdezni. Ő pedig tudja, hogy nem válaszolhatok rá.

– Elnök úr, most beszéljünk május első napjáról, keddről. Algériáról.

Több mint egy hete történt.

– Május elsején – folytatja –, kedden ukránbarát, oroszellenes separatisták csoportja megtámadott egy állattartó telepet Algéria északi részén, ahol állítólag Szolimán Cindoruk rejtőzött. És valóban ott volt. Rábukkantak Cindorukra, és odamentek azzal a szándékkal, hogy megöljék. Csakhogy kudarcot vallottak, elnök úr, mert egy amerikai különleges egység és néhány CIA-ügynök közbelépett. Szolimán Cindoruk pedig a zűrzavart kihasználva elszökött.

Meg sem moccanok.

– Ön rendelte el az ellentámadást, elnök úr? – kérdezi. – És ha igen, miért? Miért küld egy amerikai elnök amerikai egységeket egy terrorista megmentésére?

2.

F E J E Z E T

– A BIZOTTSÁG ELNÖKE MEGADJA a szót Mr. Kearnsnek, Ohio képviselőjének.

Megnyomogatom az ornyergemet, küzdök a fáradtság ellen. Az elmúlt héten alig aludtam néhány órát, és mivel egyik kezemet hátra kötve kell védekezni, a mentális küzdelem kezd kimeríteni. De leginkább ingerült vagyok. Rengeteg dolgom lenne. Nincs időm erre.

Balra nézek – a bizottság jobb oldalára. Mike Kearns az igazságügyi bizottság elnöke, Lester Rhodes protezsáltja. Szeret csokornyakendőt hordani, hogy mindenki lássa, mennyire okos. Ami azt illeti, némelyik felragasztható jegyzetlapban is több az intelligencia.

De a pasas tudja, hogyan kell kérdezni. Évekig szövetségi ügyészként dolgozott, mielőtt a politikai ringbe lépett. A falára tűzött fejek között ott van két gyógyszergyártó cég igazgatójácé, valamint egy egykori kormányzóé is.

– A terroristák megállítása a nemzetbiztonság egyik legfontosabb pontja, elnök úr. Egyetért velem?

– Tökéletesen.

– Akkor abban is egyetértünk, hogy bármelyik amerikai állampolgár, aki *akadályoz* minket a terroristák megállításában, hazaárulást követ el?

– Mindenképpen elítélendő cselekedet – felelem.

– De hazaárulásnak tartja?

– Azt a jogászoknak és a bíróságoknak kell megítélniük.

Mindketten jogászok vagyunk, de így is érti, mit akarok mondani.

– Nem lenne elítélendő bűncselekmény, ha egy elnök tenné ezt?

Gerald Ford egyszer azt mondta, elítélendő bűncselekmény az, amit a képviselőház többsége annak tart.

– Ezt nem nekem kell eldöntennem – válaszolom.

Bólint.

– Nem, valóban nem. Korábban nem válaszolt arra a kérdésre, utasította-e az Egyesült Államok különleges erőit és CIA-ügynököket, hogy akadályozzák meg a Szolimán Cindoruk elleni támadást Algériában.

– Azt mondtam, Mr. Kearns, hogy bizonyos nemzetbiztonsági témákról nem beszélhetünk nyilvánosan.

– A *New York Times* szerint ön bizalmas információk alapján cselekedett, melyekben az szerepelt, hogy ez az oroszellenes milicista csoport megtalálta Szolimán Cindorukot, és végezni akar vele.

– Olvastam. Erről nem beszélek.

Előbb vagy utóbb minden elnök szembesül olyan döntésekkel, ahol a jó választás politikailag káros, legalábbis rövid távon. Ha nagy a tét, azt kell tenned, mit helyesnek gondolsz, és reménykedni benne, hogy a politika árhulláma megfordul. Ez a munka, amire szerződöttél.

– Elnök úr, ismeri az Egyesült Államok törvénykönyve 18. törvénycikkének 798. szakaszát?

– Nem tartom fejben az Egyesült Államok törvénykönyvének teljes szakaszait, Mr. Kearns, de ha jól sejttem, a kémkedési törvényről beszél.

– Pontosan arról, elnök úr. A bizalmas információk helytelen kezeléséről szóló részről. Eszerint szövetségi bűncselekménynek minősül, ha valaki szándékosan oly módon használ fel bizalmas információkat, hogy azzal hátrányosan befolyásolja az Egyesült Államok biztonságát vagy érdekeit. Pontosan idéztem?

– Biztos vagyok benne, hogy jól elolvasta, Mr. Kearns.

– Ha egy elnök szándékosan bizalmas információkat használt fel egy minket megtámadni készülő terrorista megvédésére, akkor vonatkozik rá ez a passzus?

A Fehér Ház jogtanácsosa szerint nem. Ő azt mondja, hogy a szakasz nem alkalmazható az elnökre. A kémkedési törvény regénybe illő értelmezése, hogy az elnök bármilyen információ titkosságát megszüntetheti.

De mindez nem számít. Még ha szemantikai jogvitába akarnék is bonyolódni egy szövetségi törvény értelmezését illetően – amit nem szeretnék –, akkor is megvádolhatnak azzal, amivel csak akarnak. Nem kell, hogy bűncselekmény legyen.

Mindennel, amit tettem, a hazámat védelmeztem. És újra megtenném. A gond csak az, hogy erről nem beszélhetek.

– Mindössze annyit mondhatok, hogy mindig is az ország biztonságát szem előtt tartva cselekedtem. És ezután is úgy fogok.

Carolyn a sarokban valamit olvas a telefonján, aztán válaszol rá. Nem veszem le róla a tekintetem, hátha fel kell rúgnom mindent, hogy az új információ alapján lépjek tovább. Burke tábornok küldött valamit a CentComtól? Vagy a védelmi miniszterhelyettes? A Vészhelyzeti Gyors Reagálású Egység? Több vasat is tartottunk a tűzben, próbáltuk szemmel tartani a fenyegetést és védekezni ellene. Bármikor jöhetett a következő csapás. Úgy gondoljuk – abban reménykedünk –, hogy van legalább még egy napunk. De csak az biztos, hogy *semmi* sem biztos. Készen kell állnunk minden pillanatban, most is, arra az esetre...

– Az ISIS vezetőinek felhívása például az ország védelmét szolgálja?

– Mi? – Megpróbálok újra a jelenre koncentrálni. – Miről beszél? Sosem hívtam az ISIS vezetőit. Mi köze ehhez az ISIS-nak?

Még be sem fejezem a választ, máris tudom, mit tettem. Legszívesebben a szavak után nyúlnék, megragadnám őket, és visszatömködném mindegyiket a számba. De már késő. Akkor kapott el, amikor másfelé figyeltem.

– Ó, tehát amikor azt kérdezem, hívta-e az ISIS vezetőit, akkor hátrázott nemmel felel. De amikor a házelnök kérdi, beszélt-e telefonon Szolimán Cindorukkal, akkor az elnöki mentességre hivatkozik. Szerintem az amerikai nép is megérti a különbséget.

Kifújom a levegőt és Carolyn Brockra pillantok, aki továbbra is rezzenéstelen arccal figyel, bár összehúzott szemébe bele tudom képzelni az „*én megmondtam*” pillantást.

– Kearns képviselő, ez nemzetbiztonsági kérdés, nem holmi focicska játék. Komoly ügyről van szó. Ha készen áll rá, hogy komoly kérdéseket tegyen fel, örömmel válaszolok.

– Az algériai összecsapásban meghalt egy amerikai, elnök úr. Egy Nathan Cromartie nevű CIA-ügynök, aki meg akarta akadályozni, hogy az oroszellenes milicisták végezzenek Szolimán Cindorukkal. Azt hiszem, az amerikai nép *ezt* elég komoly kérdésnek tekinti.

– Nathan Cromartie hős volt – jelentem ki. – Gyászoljuk az elvesztését. Gyászolom az elvesztését.

– Hallhatta, mit mondott erről az édesanyja.

Hallottam. Mindannyian hallottuk. Az algériai események után semmit sem adtunk ki a nyilvánosságnak. Nem tehetjük. Ám a milicista csoport feltöltött egy halott amerikairól készített videót a netre, és nem kellett sok idő, hogy Clara Cromartie azonosítsa a fiát, Nathant. Amivel azt is egyértelművé tette, hogy a fia a CIA ügynöke volt. Gigantikus szarvihart kavart vele. A média megrohanta, és néhány órán belül már követelte, hogy árulják el neki, miért kellett meghalnia a fiának egy olyan terrorista védelmében, aki több száz ember – köztük amerikai állampolgárok – haláláért felelős. Gyászában és fájdalmában gyakorlatilag megírta a vizsgálóbizottsági meghallgatás forgatókönyvét.

– Nem gondolja, hogy válaszokkal tartozik a Cromartie családnak, elnök úr?

– Nathan Cromartie hős volt – ismétellem. – Hazafi. És ő is ugyanolyan jól tudta, mint bárki más, hogy a nemzet biztonsága érdekében végrehajtott cselekedeteink egy részéről nem fecsegünk nyilvánosan. Beszéltem négy szemközt Mrs. Cromartie-val, és őszintén sajnálom, ami a fiával történt. Ezen kívül mást nem mondhatok. Nem is tudok, és nem is fogok.

– Elnök úr, utólagos éleslátással nem gondolja, hogy a terroristákkal folytatott alkudozás mégsem volt jó ötlet?

– Nem alkudozom terroristákkal.

– Akkor nevezze, ahogy akarja – legyint. – Telefonálás, egyezkedés, barátkozás...

– Én nem barátkozom...

A mennyezeti lámpák vibrálni kezdenek, a két gyors villanás megzavar. Néhányan bosszúsan mormognak, Carolyn Brock kihúzza magát, láthatóan feljegyez valamit gondolatban.

A képviselő ezt a szünetet használja ki, hogy újabb kérdésre ugorjon.

– Elnök úr, ön sosem titkolta, hogy a párbeszédet részesíti előnyben az erőfitogtatással szemben... hogy inkább megbeszelné a dolgokat a terroristákkal.

– Nem. – Elhúzom a szót, a halántékomban lüktetni kezd egy ér, mert ez a fajta túlzott leegyszerűsítés megtestesít mindent, ami rossz a politikánkban. – Azt hangoztatom állandóan, hogy ha van mód egy helyzet békés megoldására, akkor mindig a békés módszer a legjobb módszer. A tárgyalás nem jelent megadást. Azért vagyunk itt, hogy külügyi kérdéseken vitázzunk, képviselő? Nem szívesen szakítanám félbe ezt a boszorkányüldözést érdemi párbeszédvel.

A terem sarkába pillantok, ahol Carolyn Brock elfintorodik – nem könnyű őt kibillenteni legendás nyugalmából.

– Nevezhetjük tárgyalásnak is, elnök úr. Vagy barátkozásnak.

– Én nem *barátkozom* az ellenséggel – ismétlem magam. – És nem tartózkodom az erő alkalmazásától sem velük szemben. Az erő mindig egy lehetőség, de nem használom, csak ha szükségesnek érzem. Ezt talán nehéz megértenie holmi gazdagságba született, előkelő klubtagnak, aki egész életében sörpipát ölelgetett és beavatási szertartásokat teljesített valami szigorúan titkos kollégiumi testvériségben, ahol mindenki a monogramján szólítja egymást, én viszont szemtől szemben találkoztam az ellenséggel a harcmezőn. Mindig veszek egy mély lélegzetet, mielőtt csatába küldöm fiainkat és lányainkat, mert *én* is egyike voltam azoknak a fiúknak, és tisztában vagyok a kockázatokkal!

Jenny előrehajol, többet akar, mindig arra biztat, hogy rukkoljak elő katonai szolgálatom részleteivel. *Meséljen nekik a katonai szolgálatairól. Mondja el, mit tapasztalt hadifogolyként. Beszéljen a sebesüléseiről, a kínzásokról.* Véget nem érő küzdelem volt ez a kampány során, egyike azoknak a próbáknak, melyeket sikerült kiállnom. Ha engedek a tanácsadóimnak, többé nem is beszélhettem volna másról. De nem törtem meg. Vannak dolgok, melyekről az ember egyszerűen nem beszél.

– Ha befejezte, elnök...

– Nem, nem fejeztem be. Mindezt egyszer már elmagyaráztam a képviselőház vezetőségének, a házelnöknek és másoknak. Elmond-

tam, hogy nem kívánom ezt a meghallgatást. Mondhatták volna: „Rendben van, elnök úr, mi is hazafiak vagyunk, és tiszteletben tartjuk, amit tesz, még ha nem is árulhat el nekünk mindent.” Csakhogy erre nem voltak képesek, igaz? Nem tudtak ellenállni a lehetőségnek, hogy idecítáljanak, és bevigyenek néhány találatot. Nem fogok válaszolni a beszélgetéseimről és cselekedeteimről kapcsolatos kérdésekre, mert veszélyes lenne. Nemzetbiztonsági *fenyegetés* lenne. Ha le kell mondanom erről a hivatalról, mert csak így védhetem meg a hazám, megteszem. De egyvalamit tisztázunk. Sosem tettem semmit, és sosem szoltam egyetlen szót sem úgy, hogy ne az Egyesült Államok biztonsága lett volna az elsődleges szempontom. És soha nem is fogok.

Kérdőmet egyáltalán nem rázzák meg a fejéhez vágott sértések. Kétségtelenül felbátorítja a tény, hogy kérdéseivel sikerült kihoznia a béketúrésból. Újra a jegyzeteibe pillant, átfutja a felírt kérdéseket és emlékeztetőket, miközben megpróbálok lenyugodni.

– Mi a legnehezebb döntés, amit ezen a héten meghozott, Mr. Kearns? Hogy melyik csokornyakkendőjét vegye fel a meghallgatásra? Melyik oldalra fésülje a haját, hogy eltakarja azt a nevetséges, kopasz foltot? Mert én mostanában szinte minden időmet az ország biztonságosabbá tételére fordítom. Ez nehéz döntéseket igényel, és a legtöbbet úgy kell meghozni, hogy sok az ismeretlen tényező. Néha az összes lehetőség elcsesztetül pocsék, és azok közül kell kiválasztanom a legkevésbé elcsesztettet. Amikor ez történik, próbálok a lehető leghelyesebben cselekedni. Természetesen utána gyötör a kétely a választásomat illetően, és hogy a végén minden jól alakul-e. Néha meg sem tudhatom a döntésem eredményét. Szóval egyszerűen csak teszem, amit jónak látok. És utána együtt élek vele.

– Ezáltal együtt kell élnem a kritikákkal is, még akkor is, ha valami opportunistai politikai kontártól érkeznek, aki a játék ismerete nélkül választ ki egy lépést a sakktáblán, aztán teljesen átalakítja azt, miközben a leghalványabb fogalma sincs róla, milyen veszélybe sodorhatja vele nemzetünket.

– Mr. Kearns, én nagyon szívesen beszélgetnék önnel a döntéseimről, de a nemzetbiztonsági megfontolások miatt nem lehetséges. Ez-

zel persze ön is tisztában van, de tudom, nagyon nehéz ellenállni a kísértésnek, hogy bevigyen egy mélyütést.

Danny Akers a sarokban felemelt kézzel jelzi, hogy lejárt az idő.

– Tudja, mit, Danny? Igaza van. Lejárt az idő. Végeztem, ennyi volt! – Egy mozdulattal leverem a mikrofont az asztról, és a széket hátralökve felpattanok. – Megértettem, Carrie. Pocsék ötlet tanúskodni. Darabokra fognak szagatni. Vettem.

Carolyn Brock feláll, megigazgatja ruháját.

– Rendben, köszönöm mindenkinek. Kérem, hagyjanak magunkra.

A helyiség a Roosevelt-terem, az Ovális Irodával szemközt. Remek hely bármilyen megbeszélésre – vagy ez esetben szimulált bizottsági meghallgatásra –, mert itt található Teddy Roosevelt lovas portréja, és a Nobel-békedíj, amit a japán–orosz konfliktus rendezéséért kapott. Ablakok nincsenek, a bejáratokat könnyű biztosítani.

Mindenki feláll. Sajtószóvivőm lekapja csokornyakkendőjét – az apró kis kiegészítőt ő maga hozta, hogy még jobban belehelyezkedjen Kearns képviselő szerepébe. Bocsánatkérően néz rám, de csak legyintek. A szerepét játszotta, próbált felkészíteni a legrosszabb forgatókönyvre, arra az esetre, ha ragaszkodom a döntésemhez, és jövő héten tanúskodom a vizsgálóbizottság előtt.

A jogtanácsosi iroda egyik ügyvédje, aki ma Lester Rhodest alakította – még ezüst parókát is szerzett, amitől sokkal inkább hasonlított Anderson Cooperre, mint a házelnökre –, szintén esdeklően tekint felém, de őt is ugyanúgy megnyugtatom.

Ahogy a helyiség lassan kiürül, az adrenalin is távozik belőlem, fáradtságot és kedvetlenséget hagyva maga után. Azt sosem mondják el erről a munkáról, hogy olyan, mint az első hullámvasutazásod: borzongató magasságok, majd zuhanás a béka seggénél is mélyebbre.

Végül már csak én állok ott a kandalló felett lógó Roosevelt-festményre meredve. Lépteket hallok, Carolyn, Danny és Jenny tétován közelítik meg a ketrecbe zárt, sebesült vadállatot.

– Az én kedvencem az „elcseszettül pocsék” volt – közli Danny pléhpfával.

Rachel mindig mondta, hogy túl sokat káromkodom. Szerinte ez a kreativitás hiányára utal. Nem értek egyet vele. Ha igazán zűrös a helyzet, egészen kreatívan tudok szitkozódni.

Carolyn és közeli tanácsadóim mindenesetre tisztában vannak vele, hogy terápiának tekintem ezt a szimulációt. Ha már nem tudnak lebeszélni a tanúskodásról, legalább reménykednek benne, hogy a frusztráció nagyja távozik a rendszerből, és amikor elérkezik az idő, képes leszek a valóban elnökhöz illő, minden közönségességtől mentes válaszokra összpontosítani.

Jenny Brickman a rá jellemző tapintatossággal jegyzi meg:

– Kapitális baromság lenne öntől jövő héten tanúskodni.

Biccentek Jennynek és Dannynek.

– Szeretnék beszélni Carrie-vel. – Ő az egyetlen közülük, aki rendelkezik a megfelelő biztonsági besorolással.

Magunkra hagynak minket.

– Van valami új hír? – kérdezem Carolynt, miután csak ketten maradtunk.

Megrázza a fejét.

– Semmi.

– Még mindig holnap kerül rá sor?

– Amennyire tudom, elnök úr. – Arrafelé biccent, amerre Danny és Jenny távoztak. – Tudja, igazuk van. A hétfői meghallgatásból csak vesztesen jöhet ki.

– A meghallgatás témáját lezártuk, Carrie. Beleegyeztem ebbe a főpróbába. Adtam maguknak egy órát. Végeztünk. Van most fontosabb dolgunk is, nem igaz?

– De igen, uram. A csapat készen áll a tájékoztatóra.

– Beszélni akarok a gyors reagálásúakkal, Burke-vel és a miniszterhelyettessel. Ebben a sorrendben.

– Rendben, uram.

– Mindjárt megyek.

Carolyn távozik. Egyedül maradva az első Rooseveltnél maradvány portréját bámulom, és gondolkodom. De nem a hétfői meghallgatáson.

Azon töprengök, vajon hétfőn lesz-e még országunk.